

La llengua i la música de TV3

Una de les crítiques que històricament s'ha fet a TV3 és el nul interès en la promoció de la música en català. L'inici va ser tan decebedor, que la no presència de cantants catalans a la pantalla de Televisió de Catalunya va ser un dels motius que van fer que un grup de músics i cantants es tanquessin el 1989 a la conselleria de Cultura. D'aquella tancada en va sorgir el compromís que TV3 impulsaria la música en català. Tot el que se'n va treure de positiu va ser la creació, el 1992, d'un programa anomenat *Zona V*, que parlava dels grups catalans. Era l'època del *boom* del rock català, i quan es va acabar la bromera també es va acabar el programa. La resta, com abans. O pitjor, perquè algun responsable dels musicals de TV3 recelava en públic de la música en català.

Han passat els anys i sense gaires proclames ni cap soroll fora de lloc, a poc a poc, la música en català comença a assolir el lloc que li pertoca a una televisió desacomplexada. M'hi he fixat especialment en les músiques que sonen a les sèries. Personalment crec que hi ha dos responsables d'aquesta normalitat: Joel Joan, que amb *Porca Misèria* va trencar el tòpic que es definia amb l'equació 'música en català = pèrdua d'audiència', i l'actual directora de l'emissora, Mònica Terribas, sota la direcció de la qual l'excepció que era *Porca Misèria* està esdevenint cada cop més la norma.

Encara queda molt de camí per recórrer, és cert. Però ja no crida l'atenció que soni un grup en català per il·lustrar un reportatge sobre el Barça o de fons mentre ens mostren els ingredients d'alguna recepta culinària. Ara només cal que el presentador del *TN Vespre* aprengui que les coses s'avancen i no 's'adelanten'; que a la presentadora d'*Els matins* no 'se li caiguin' les coses (en tot cas, que li caiguin) i que a les sèries guionades extirpin, per exemple, els 'de que'.